

2015. február 8.

Bálintbokor, Kálmánháza

Istentisztelet

„⁴Amikor nagy sokaság gyűlt össze azok közül is, akik városról városra csatlakoztak hozzá, ezt mondta nekik példázatban: ⁵„Kiment a magvető vetni. Vetés közben némelyik mag az útfélre esett, és eltaposták, vagy megették az égi madarak. ⁶Némelyik a sziklás földre esett, és amikor kihajtott, elszáradt, mert nem kapott nedvességet. ⁷Némelyik a tövisek köze esett, és amikor vele együtt felnőttek a tövisek is, megfojtották. ⁸Némelyik pedig a jó földbe esett, és amikor felnövekedett, százszoros termést hozott.” Majd emelt hangon hozzátette: „Akinek van füle a hallásra, hallja!” ⁹Ekkor megkérdezték tőle tanítványai, hogy mit jelent ez a példázat. ¹⁰Ő ezt mondta: „Nektek megadatott, hogy értsétek az Isten országa titkait, de a többieknek példázatokban adatik, hogy akik látnak, ne lássanak, és akik hallanak, ne értsenek. ¹¹A példázat pedig ezt jelenti: A mag az Isten igéje. ¹²Akiknél az útfélre esett, azok meghallották az igét, de azután jön az ördög, és kiragadja szívből, hogy ne higgyenek, és ne üdvözljenek. ¹³Akiknél a sziklás földre esett, azok amikor hallják, örömmel fogadják az igét, de nem gyökerezik meg bennük: ezek hisznek egy ideig, de a megpróbáltatás idején elpártolnak. ¹⁴Akiknél a tövisek köze esett, azok hallották az igét, de mikor elmennek, az élet gondjai, gazdagsága és élvezetei megfojtják azt, és nem érlel-

nek termést. ¹⁵Akiknél pedig a jó földbe esett, azok igaz és jó szívvel hallgatják az igét, meg is tartják, és termést hoznak állhatatossággal.” Lk 8,4-15

Drága Gyülekezet!

Ma arról hallhatunk, hogy Isten Igéje milyen változást tud elérni egy ember életében. Minden ember különböző módon fogadhatja Isten Szavát – amit jól mutat majd a mai példázatunk. Ő tegye késszé ezen a mai reggelen is, hogy olyan nyitott szívvel hallgassuk, hogy aztán az megfogva termést, gyümölcsöt hozzon a mi életünkben. Mert nem elég templomba, gyülekezetbe járni. Nem elég Jézus körül „legyeskedni”, nem elég Igét hallgatni. Nem elég a pálya széléről követni a vallásos eseményeket, hanem benne kell élni. Az egész életet oda kell tenni/le kell tenni. Ezért írja Pál: „Közel van hozzád az ige, a te szádban és a te szívedben”, mégpedig a hit igéje, amelyet mi hirdetünk. ⁹Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és szíveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvöülsz. ¹⁰Mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk, és szájjal teszünk vallást, hogy üdvöül-

jünk.” Róm 10,8-10. Ne elégedjünk meg azzal, hogy hallottuk, mit mond Jézus, mit kellene tenni, hanem vegyük komolyan az Ő Szavát, igazítsuk az életünket Őhöz, éljünk igeszerűen! Erről szól a mai példázatunk is. Az igeszerű életről. Aztán persze arról is, hogyan lehet Isten Igéje közelében, azt hallgatva is teljesen távol élni Tőle, sőt hogyan lehet elkárhozni az Ige mellett. Óvjon bennünket az Úr, s imádkozzunk azért, hogy valóban az Ige, mint a mag behullva szívünkbe hitet teremtsen, a hitből pedig cselekedet, igeszerű élet legyen.

Így hallgassuk Isten Igéjét a Lukács evangéliumának 8,4-15-ből!

Arról hallhattunk, illetve az ezt megelőző néhány versben is erről tájékoztat bennünket Lukács („**Ezután városról városra és faluról falura járt, és hirdette az Isten országának evangéliumát. Vele volt a tizenkettő² és néhány asszony, akiket gonosz lelkektől szabadított meg, és betegségekből gyógyított meg...**”), hogy Jézus járt városról-városra, voltak, akik minden helyre követték őt. Mindenhová Jézussal mentek, mert szerették hallgatni Őt, mert szerettek vele lenni, mert a hála olyan dolgokra is képes, hogy mindent feladva, hátrahagyva csak Vele akarnak lenni. A tanítvá-

nyokon kívül olyan asszonyok is voltak vele, akiket komoly megkötöttségekből szabadított meg, akik új életet kaptak Jézustól, akiknek megváltozott teljesen a hétköznapijaik. Hiszen a megkötöttség rettenetesen le tudja terhelni az embert. Gúzsba köti. Amikor a babonák, a hiedelmek félelmet keltenek egy ember életében. S ez a félelem átjár mindent. Mert a félelemnél nem számít az ünnepnap, a hétköznapi, a munka, a család. A félelem kiszolgáltatja az embert. Gondoljunk bele, úgy élni a mindennapjainkat, hogy mi lesz, ha kiömlik a só, vajon ki fog veszekedni kivel. Ha viszket a tenyér, akkor ki fog kit megütni? Ha fekete macska megy át az úton, mikor, milyen balszerencse fog érni és lehetne még sorolni. Ezek a babonák megkötözik az embert, félelmeket gerjesztenek és kényszergondolatai lesznek. S így kell élnie nap, mint nap. Ebben a kényszervilágban. Ezek az asszonyokat a tisztátalan lelkek, maga az Ördög gyötörte. Hány olyan ember van, akit gyötörnek a gondolatok, akik a depresszió miatt életfeladásba kerget a Sátán, s eldobják az életüket, mert úgy gondolják, már senki nem segíthet. Magyarországon évente 36 000 ember gondolja úgy, hogy feladja az életet, s győzi meg őket a Sátán, hogy már senki nem tud segíteni rajtuk. Nincs kiút. Gyötörik őket kényszergondolatok, félel-

mek, csüggedés, aggodások, s esélyt sem akarnak adni annak, hogy Jézus Krisztus kész megszabadítani őket, ha Hozzá kiáltanak. Ezek az asszonyok ebben a mély élethelyzetben voltak, betegséggel meggyötörve, s Jézus megszabadította őket, új életet nyertek. Megtapasztalhatták azt, milyen félelmeiktől, megkötözöttségeiktől, kényszer gondolatoktól szabadon élni. Átélték valóságosan azt a mondatot, amit Jézus mond: „**Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.**” Jn 8,36. Így lettek szabadok, s mindenüket Jézusnak szentelték. S már nem akartak másról tudni, csak Jézusról. Ez töltötte be az életüket, s mindezt hálából tették. Mert hálásak lettek Jézusnak, mert tudták, miből szabadította meg őket Jézus. Ragaszkodtak Őhöz, mert úgy van ez, ahogy azt Jézus mondja: „**Ezért mondom neked: neki sok bűne bocsáttatott meg, hiszen nagyon szeretett.**” Lk 7,47.

Többek között ezek az asszonyok is követték Jézust, mentek vele oda, ahová Ő ment. Aztán persze voltak olyanok is, akik azért követték őt a sokaságban, mert valami szenzációt szerettek volna. Olyan „látványturisták” voltak. Kellő távolságból, de lássák az eseményeket. Ma is sok ilyen „látványturista” van gyülekezeteinkben. Akik valami hasznot akarnak húzni az egyházból, „megél-

hetési keresztyének”. Hallják, látják az eseményeket, de nincs és nem is akarják, hogy az Ige, a hallott Ige hatással legyen az életükre. Úgy mennek a tömeggel, sodorja őket az ár, hallgatják Jézus prédikációit, látják, hogy vakok, siketek, bénák gyógyulnak meg, s esetleg ilyen gyógyításban ők is szívesen részesülnének, ezért közelebb merészkednek, de még mindig kellő távolságból, hogy a hallott Ige ne legyen rájuk hatással. Na, többek között az ilyeneknek is mondta el ezt a példázatot, hogy ki-ki magára ismerjen, s Jézus szembesítse azzal, hogy te hogy hallgatsz az Ő szavát? Milyen szívvel, milyen lélekkel? Így nézzük meg pontosan, mit mond Jézus a körülötte levőknek, a hallgatóságnak!

Már az elején leszögezhetjük, hogy az a mag, amelyet a magvető vet, hint, az Isten Igéje. Mindannyian e nélkül a mag nélkül születünk, jövünk a világra. Isten szava nélkül egyszerűen parlagon fekszik az életünk. A bűn miatt a parlagon lévő területeken nem nőnek mások csak gyomok, tarackok, dudvák, kórók, amelyek lehetlenné teszik, hogy a különböző értékes növények, gyümölcsök nőjenek. Ha megfigyeltük, akkor a gyomnövényeket, gazokat sosem kell ültetni, a legkritikusabb időjárásban, annak viszontagságai ellenére is nőnek. Ez a bűnnek a büntetése lett, melyet Mó-

zes könyvében olvashatunk: „¹⁸**Tövist és bogáncsot hajt neked,**” I Móz 3,18. Az aztán hajt télen-nyáron, öntözés nélkül, viszontagságos körülmények között is. Ilyen az ember élete is. Így hever az ember élete parlagon, s minden nő rajta, csak az nem, amely gyümölcsöt hajtana. Minden értelmetlen dolog – mert Isten nélkül minden értelmetlen és céltalan ebben az életben – ott van életünk parlagon hagyott földjén. Minden nő, s csak azt vesszük észre, hogy fejünkre nő, elhatalmasodik, úrrá lesz az életünkben a bűn gyomjai, kórói, tövisei. Aztán ezek a tövisek szúrnak, mert oda tudunk másoknak szúrni. Ebben nagyon ügyes az ember. Szűrós a tekintetünk, szűrósak a szavaink, a megjegyzéseink, s ez a tövis aztán eltaszít tőlünk mindenkit. Milyen ügyesen tudjuk a szavainkat csúrni-csavarni, ügyeskedni, aztán nőnek, csak nőnek ezek a bogáncsok, tövisek. Nézzük meg milyenek az emberi kapcsolataink! Nézzük meg, milyen sokszor a viselkedésünk, az életünk. Nem tövist és bogáncsot hajt a mi életünk, s így taszítunk el magunktól mindenkit? Ez a tövis és bogáncs mutatkozik meg a mindennapjainkban, s Isten Igéje, a mag nélkül olyan lesz az életünk, mint amiről Pál apostol beszél. „¹⁹**A test cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek: házasságtörés, paráznaság, tiszt-**

tátalanság, bujálkodás,²⁰**bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás;**²¹**irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlók.**” Gal 5,19-21. Ez van jelen a parlagon hagyott életünkben. S az a kegyelem, hogy erre a földre hinti a Magvető a Magot! Ebből kell valamit kihoznia az élő Istennek! De neki ez nem lehetetlen! Ő erre a földre hinti a magot, pazarolja! Bele gondoltál már testvérem, hogy Isten hogyan pazarolta már a te életedben azt a rengeteg magot? Mennyi magot hintett már a te életedben? Mennyi Igét hallgattál már, s nem lett belőle semmi? Hány istentisztelet van már mögötted, s lépsz ki az ajtón úgy, mintha mi ’se/mise történt volna? Hintette és nem változott semmi! Ugyan olyan tövises, bogáncsos az életed, mint eddig volt! Micsoda kegyelem, hogy Isten ilyen türelmes, pazarló és hinti a magot, van lehetőség istentiszteletre, hangzik az Ige, az életmegújító, életformáló Ige. Mert Jézus az Ő hallgatóságának ezt az új életet kínálja fel mindig! Kínálta fel Zákeusnak, a parázna asszonynak, a samáriai asszonynak, a gazdag ifjúnak, Pálnak. Ezeknek az embereknek az életébe is hintette a magot, aztán valahol kikelt, sokszoros termést hozott, valahol pedig elfojtották.

Drága Gyülekezet! Kedves Testvérek!

Jeremiást, amikor elhívja az Úr, szolgálatba állítja, akkor ezt mondja neki: „**gyomlálj és irts, pusztíts és rombolj, építs és plántálj!**” Jer 1,10, vagy néhány fejezettel később: „**Szántsatok fel új szántóföldet, ne vessetek a tövissek közé!**” Jer 4,3. Ebben a példázatban 3 olyan földről/területről is szó esik, melyben nem tud ki kelni az elhintett mag. A negyedik, amely jó föld. Drága Testvérem, nem lehet és nem tudod megspórolni, hogy a szívedbe hullott mag előtt ne gyomláljon, irtson, pusztítson, romboljon. Ki gyomlálni mindent, ami úrrá lett az életedben, kiirtani, leszámolni, kárnak és szemétnak ítélni mindent, ami Neki nem kedves, lerombolni mindent, amit felépítettél magadnak. Azt a válaszfalat, amely közted és Isten között van! Engedd, hogy Ő végezze el, Ő mutasson rá, Ő tegye mindezt, mert a jó földbe hullott Ige gyümölcsöző, igeszerű életet ad. Szeretnél-e parlagon élni, tövises és gyomok között, bűnös, és értelmetlen életet élni, vagy engeded, hogy Ő elvégezze mindazt, amit Ő kínál fel a hirdetett Igében? Mert az elhintett mag neked bűnbocsánatot és rendezett életet kínál, s ennek vannak gyümölcsei, amiről az Ige beszél: „**A Lélek**

gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség,²³szelídség, önmegtartóztatás.” Gal 5,22-23

Az igeszerű élet, amikor valaki engedi, hogy az elhintett mag, a hirdetett Ige megfogadjon, hit ébredjen, s az élet egyre több területén ez a gyümölcsöző élet legyen.

A mi életünk területén, a mi szívünkben mit talál az Úr, amikor majd számot kell adni? Tövist, bogáncsot, vagy gyümölcsöt, amely megérett a szüretre?

Ámen!